

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivou Kaňákovou v právní věci **žalobkyně: Ing. M.H., „X“**, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 10. 2009, č.j. „X“, o částečném invalidním důchodu,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 27. 10. 2009, č.j. „X“, kterým žalovaná s odkazem na ustanovení § 43 a 44 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) zamítla žádost žalobkyně o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 43 zákona o důchodovém pojištění, když schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Teplicích ze dne 29. 9. 2009 u žalobkyně pouze o 20%.

V žalobě namítla, že s předmětným rozhodnutím žalované nesouhlasí a domnívá se, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nárok na částečný invalidní důchod má. Popsala svůj zdravotní stav a anamnesu. Dále uvedla, že rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Žalovaná se k žalobě nevyjádřila, pouze zaslala správní spis.

Při jednání dne 27. 9. 2010 žalobkyně znovu poukázal na svůj špatný zdravotní stav.

Při jednání před soudem žalovaná odkázala na závěry posudků Posudkových komisí MPSV ČR.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s.. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není nikterak důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku lékaře pověřeného vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení v Teplicích, který při kontrolní lékařské prohlídce dne 29. 9. 2009 posoudil zdravotní stav žalobkyně a dospěl k závěru, že není plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, není ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 a 2 téhož zákona. Dle závěru dotyčného lékaře procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobkyně poklesla o 20%, dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídá postižení uvedenému v kapitole X, oddílu A, položce 3, přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve smyslu § 6 odst. 4 a 5 vyhlášky č. 284/1995 Sb. se nemění.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění pojištěnec je plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66% nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle odst. 2 a odst. 3 stejného paragrafu se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával před tím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem. Přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával.

Podle ustanovení § 44 odst. 1, odst. 2 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec částečně invalidní, pokud pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činí nejméně 33% nebo pokud mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ztěžuje obecné životní podmínky.

Způsob posouzení a procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a okruh zdravotních postižení umožňujících soustavnou výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek a zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní podmínky pak stanovuje prováděcí předpis, konkrétně přílohy č. 2, 3 a 4 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, v platném znění.

V projednávané věci byla žalobkyni zamítnuta žádost o částečný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Teplicích ze dne 29. 9. 2009 žalobkyni poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 20%.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na částečný invalidní důchod je existence částečné invalidity pojištěnce ve smyslu ustanovení § 43 a 44 zákona o důchodovém pojištění. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobkyně splňovala ke dni 27. 10. 2009, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky částečné invalidity, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u ní činil nejméně 33% nebo zda je schopna pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek nebo dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav jí značně ztěžuje obecné životní podmínky.

Jak již bylo výše zmíněno, napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Teplicích, který žalobkyni vyšetřil a učinil závěr o poklesu její schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Soud se s tímto závěrem lékaře nespokojil a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity plné či částečné především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ustanovení § 52 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 77 s.ř.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „komise“), pracoviště v Ústí nad Labem, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobkyně, dále také posoudila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti a zaujala posudkový závěr o částečné invaliditě žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 6. 4. 2010. Žalobkyně byla jednání komise přítomna a byla vyšetřena odborným internistou - gastroenterologem. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů, obvodní zdravotní dokumentace a vyšetření žalobkyně pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobkyně nebyla plně invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nebyla ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 nebo 2 zákona o důchodovém pojištění. Nešlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33%, nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav jí značně neztěžoval obecné životní podmínky.

Komise konstatovala, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnotí dle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. podle kapitoly X., oddíl A – nemoci jícnu, položka 3 –

chronické záněty jícnu s gastroesofageálním reflexem a anémií 20% (20-40%). Není doložena přítomnost anémie ani při uvádění výsledků laboratorních vyšetření v gastroenterologické poradně, ani v rámci předoperačního vyšetření v květnu 2009 (před operací pro radiální epikondylitidu vpravo). Zařazení dle shodné kapitoly, oddílu E a položky 4 komise nepoužila, protože zde uvedené procentní hodnocení je nižší a navíc brániční kýla je při endoskopických vyšetřeních uváděna jen drobná či jen podezření na její přítomnost. Ostatní postižení zažívacího traktu jsou jen lehkého stupně, nejsou v popředí zdravotního stavu a nezakládají nárok na přiznání žádného stupně invalidity. Jde o chronickou dyspepsii na podkladě gastroduodenopatie, floridní vřed žaludku či dvanácterníku nebyl v posledních letech prokázán.; vleklé postižení jaterní s cholestatickými rysy typu steatosy je sice také sonograficky hodnoceno jako počínající cirrhosa, ale funkční stav odpovídá jen zcela lehkému postižení; také onemocnění slinivky břišní, které se objevilo po operaci žlučníku, je již léta v klidu bez akutních vzplanutí a bez projevů trvalého chronického postižení. V dokumentaci je uváděna i proktokolitida, která je ale dlouhodobě v remisi. Ani funkční stav ostatních onemocnění nezakládá nárok na přiznání invalidity, hypothyreosa je pouze latentní (skrytá), bez významného funkčního dopadu, po urologických operacích je stav nyní v klidu, nejsou koliky ani záněty močových cest, funkce ledvin není narušena a žalobkyně neguje i potíže s inkontinencí. Potíže s pohybovým aparátem žalobkyně sice dlouhodobě uvádí, ale nebyla pro ně vyšetřena ani soustavně léčena. Vyšetření objektivizující tyto potíže a jejich závažnost byla provedena až po datu vydání napadeného rozhodnutí a dle zjištěného stavu nemohla být příčinou invalidizace žalobkyně ani před tímto datem.

Komise konstatovala, že žalobkyně je schopna fyzicky lehké práce spíše sedavého charakteru s možností dodržování stravovacího a dietního režimu, je tedy i nadále schopna administrativní práce stejného charakteru jako doposud, při které využije dosaženého vzdělání i dosavadních pracovních zkušeností.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně napadla objektivitu posudku Posudkové komise MPSV ČR, pracoviště Ústí nad Labem, zadal soud vypracovat posudek o zdravotním stavu žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 27. 10. 2009, Posudkové komisi MPSV ČR, pracoviště v Praze.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 19. 7. 2010. Žalobkyně byla jednání komise přítomna. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů a vyšetření žalobkyně odbornou internistkou pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobkyně nebyla plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nebyla ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 nebo 2 zákona o důchodovém pojištění. Nešlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33%, nešlo o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav jí značně neztěžoval obecné životní podmínky.

Komise konstatovala, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnotí dle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. podle kapitoly X., odd.A, položka 3, 20%. Komise konstatovala, že u žalobkyně se jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož

rozhodující příčinou byl ve shodě s komisí-pracoviště Ústí nad Labem, chronický zánět jícnu reflexního charakteru, avšak bez verifikované závažné anemie. Přidružené choroby neměly podstatný vliv na pokles pracovního potenciálu, nejednalo se o stavy trvalé, jednalo se spíše o stavy možné akutní exacerbace, které se po odpovídající léčbě zklidnily a byly v dlouhodobější remisi, nebo se jednalo o stavy sice léčené, ale bez podstatného vlivu na pokles pracovního potenciálu. Se závažnými zažívacími potížemi nekorespondovala výrazná obezita z přejídání, která svědčila pro dostatečnou chuť k jídlu, ale i pro špatné stravovací návyky. Dolní hranici procentního rozmezí míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti volila komise v souladu s komisí-pracoviště Ústí nad Labem i vzhledem k lehčímu stupni postižení, vzhledem k dosaženému vzdělání a charakteru pracovního zařazení, tzn. práce administrativního charakteru, kde si mohla stravovací návyky upravit a řídit, nevykonávala práci s velkou fyzickou námahou a v prostředí bez změn klimatických.

Komise konstatovala, že žalobkyně byla schopna vykonávat práce i s využitím své kvalifikace i dosavadních pracovních zkušeností, tedy práce administrativního charakteru s možností dodržování pravidelné životosprávy, s vyloučením těžké fyzické práce. Její pracovní zařazení, tzn. práce administrativního charakteru, tyto podmínky splňovalo. To, že vykonávala tyto práce ve vedoucí pozici, byla její svobodná volba.

Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí jednala v řádném složení, že posudek ze dne 4. 5. 2010 a 19. 7. 2010, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Praha i pracoviště Ústí nad Labem, stejně tak jako lékař Okresní správy sociálního zabezpečení v Teplicích došli k závěru, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobkyně činí 20%, tj., že žalobkyně nebyla ke dni vydání napadeného rozhodnutí plně invalidní, nebyla ani částečně invalidní, žalobkyně nesplnila podmínku částečné invalidity dle zákona o důchodovém pojištění, a to že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu činí nejméně 33%, dále nešlo o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav jí značně neztěžoval obecné životní podmínky.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, pracoviště Praha i pracoviště Ústí nad Labem a s ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobkyni poznamenává, že důvodem pro přiznání nároku na částečný invalidní důchod nemůže být je subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho neschopnosti k výkonu jakéhokoli, resp. většiny zaměstnání, ani to, že nemůže nastoupit do lékaři doporučeného vhodného zaměstnání pro nedostatek takových volných míst, a ani to, že zaměstnavatelé dávají při přijetí do zaměstnání přednost uchazečům s bezvadným zdravotním stavem. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí ministerstva práce a sociálních věcí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem. Což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 27. září 2010

JUDr. Iva Kaňáková v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová